

Fénysugár

Evangeliumi hitebrestő és hímélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

A harmadik „együtt”.

Efezus 2. 4—7.

Milyen telhetetlenek? Nem elég, hogy a Krisztusnak külön bennünk való megelevenedéséről beszélnek; nem elég, hogy a Krisztussal együtt való feltámadásukat vallják; most meg azt állítják, hogy a mennybe szálló Krisztussal együtt beültetettek már is a mennybe!

Az Efezusi levél fenti részében valóban arról van szó. S amiről az Igében szó van, arról a keresztyéneknek beszélniük kell. Nem idegenkedel majd a harmadik „együtt”-től, ha megér ed, hogy mögötte csupán az Isten nagy szerelme van. Ugyanaz a szeretet, amely a mindennapi kenyérben, a liliomok ékes ruhájában, a csipkebokor lángjában s a Golgothát öntöző vérben — ugyanaz a szeretet van abban az üzenetben, hogy az Úrral együtt ültetettünk a mennyekben. Nézd, az Úrnak szerelme oly bőséges volt, hogy nem fért el a mindennapi kenyérral terített asztalon; nem fér el abban; hogy menyegzői ruhát adjon, hogy mennyei ígérekkel elláson! A szeretet bőségének áradata oly nagy, hogy már most felvisz és betelepít a mennybe. „Mi lesz ezekből az önteltségre, magyarlátásra úgy hajló emberekből, — kérde — ha még azt is szó nélkül tűrjük, hogy a mennybe képzelhessék már most is magukat?” Nyugalanságod csak addig fog tartani, míg az Igében jobban széttekintesz. „Kik meg voltak halva a vétkek miatt”. A harmadik „együtt” ezeknek szól. Akit még nem törtek össze bűnei, aki még nem látta önmagában az elveszett és elkárhozott embert, aki nem értette meg, hogy az Úrnak érte meg kellett hálnia, aki átsiklik afelett, hogy a bűn számára neki is meg kell —, az sohasem fog találkozni a mennybe-ültetettség tapasztalatával.

Kétségtelen, hogy a harmadik „együtt” a lelki fejlődésnek kezdetén nem kerül sorra. Pál apostol is jóval a Római levél megírása után, ahol az első „együtt”: a Krisztussal való megfeszítetés örömevel van tele, — életének utolsó fejezeteiben, a római fogság idején érkezett el hozzá. Egyedül az Efezusi levélben ír e nagy, boldog titokról. S az Efezusi levelet a római fogságból írta. Nem bíztat-e ez sok álmos s útközben megállt keresztyént? Ne ereszd le az Úr előtt a sorompót! Engedd, hogy végig vigyen a Vele együtt való élet minden fokán. Alfától az Omegáig! Engedd, hogy Ő szabja meg a mértéket Vele való közössége bősége terén. Egész a harmadik „együtt”-ig, melyről a mennybemenetel kijelentésének telje beszél. G. A.

Tábor.

Gerok Károly.

Tábor hegyén mily túlvilági fény
Vesz engemet körül,
A sziklacsúcs bíborpirosban ég,
A völgyre árny terül.
Csak alkonypír-e itt,
Mi mindent fénybe von,
Vagy rózsabokrait
Édennek láthatom?

Mily jó hely ez, építsünk hajlékot,
Távol tőled, világ!
Pihenni itt mi boldog állapot,
Mily égi üdvöt ad.
Elhagyva a tolongást,
Csak ketten, hárman itt,
Az Úrra nézve folyvást,
Reánk a menny tekint.

Óh jaj nekem! az álom tovaszállt,
Nincs más itt, mint a föld!
Leszáll az est s a száraz lombon át
Az éji szél süvölt;
A látvány tűnni kezd el,
A fény is már oda,
Csak egy maradt, — a Mester,
Csak Jézus egymaga.

Shamegmaradsz Te slátom arcodat,
Uram, nekem elég,
A földön hadd folytassam harcomat,
Hadd fogjam az ekét.
Elrejtett üdvöt érzek
Szívemnek mélyibe,
S ha bú ér, visszanezék
A Tábor fényire.

A völgybe le! Van bűn nyomor elég,
Mi itt munkára hív,
Szent harcodat kiküzdni kell elébb,
S aztán pihensz, te szív!
Elhagyva Tábor ormát
Gecsemánéba menj,
S úgy szállj föl, mert vár ott rád
Örök Tábor, a menny!

Ford. Vargha Gyuláné.

Knobelsdorff.

Jan. 24-én mult 25 éve, hogy
Knobelsdorff Kurt alezredes, a
német Kékkereszt mozgalom egyik
legnagyobb munkása meghalt. Élete
olyan volt, hogy a róla való meg-
emlékezés sok áldással járhat.
Atyja, a berlini testőrség ezredese,
I. Vilmos császár kívánságára
adta fiát katonai pályára. A gyen-
géd természetű Kurt azonban
sohasem érezte magát igazán ott-
honosan e pályán. Kiválóságai
révén mégis gyorsan vitte előre.
Különösen kedvelté tudta tenni
magát a társaséletben. Ki sem
gondolná, hogy a már akkor napon-
ként bibliaolvasó katonatiszt a
legalkalmasabb arra, hogy a mainzi
tisztí-kaszinó vigalmi főrendezője
legyen, aki nemcsak szellemesen
mulattatni, hanem inni is legjobban
tud.

Ebbe az életbe az első forduló-
pontot 1875. hozta. Feleségével
Heinrichsbadba megy egy csendes
üdülő helyre. Itt egy komoly
keresztyén kör hatása alatt mind-
ketten megtérnek. A fordulat igen
határozott volt. Megtérése lényegét
később rövid katonai stílusban
így foglalta össze: „Állj! Hátraarc!
Indulj!” Azóta ez közzájön forog.

Visszatérve Mainzba egészen
új életet kezd. Ettől fogva nem
látjuk őt bálokon. Az egykori vi-
galmi főrendező rendszeresen eljár
az egyszerű esztergályosmester
házához, akinél hívő összejövete-
lek vannak. „Úgy érezzük — írja
ebből az időből — mintha Jákób
lajtorjájának lába a házunkra es-
nék s Isten angyalai közvetlen
hozzánk járnának le.” Nemsokára
saját szalonjukat nyitják meg ösz-
szejövetelek számára. A postán
megtudokolják, hogy kik járatnak
komoly evangéliumi lapokat. Ezek-
ből kerülnek ki az első meghívottak.
A gúny nem maradt el. De Kno-

belsdorff azért hűen tesz bizonyosságot az Ő nagy Uráról kicsinyek és előkelők közt egyaránt.

Ekkor jött életében a második fordulat. A szibériai foglyok nagy barátja: Baedeker figyelmessé teszi az alkohol veszélyeire. Knobelsdorff eddig természetesnek találta, hogy a bort naponként élvezze. Most nagy harc indul meg. „Mit fognak mondani a felettesek s kollégák?” „Ahhoz semmi közöm — válaszolja feleségének. — Jézus tanítványa felett senki nem uralkodhatik, csak a Mestere!” A döntés megtörtént. Fogadalmat tett, hogy nem iszik. De ettől fogva még nagyobb megvetetésben volt része s ennek jeléül áthelyezték. Az áthelyezés feletti bánat s egy orvosi tanács hatása alatt fogadalmát megszegte . . .

Életébe ekkor kellett beállni a harmadik, legtöbb megrázkódtatással járó fordulathoz. Rettenetes lelkiállapotba került. Elvesztette békéjét, öröme, hite egyre gyengült. A láncok oly erősek voltak, hogy már öngyilkosságra gondolt. Vagy itt kell hagyni a pályát s újból felvenni fogadalmát! Felesége mindkettőt ellenezte. És ekkor egy nap eltűnt. Felesége már a legrosszabbra gondolt, mikor öt nap múlva üzenet jött: „Jőjj, de csak úgy, ha mindenbe belenyugszol! Más megoldás nincs.” Felesége betegágyon találta. Nagy kimerültségben, de mégis győzelemben. Mert végül is győzött a Bárány vére által.

Ettől fogva teljesen az Úré volt élete. A volt alezredes beül a Basel melletti Chrischona szemináriumba, hogy lelki munkára képeztesse magát. Itt látja meg a speciális munkamezőt, melyre az Úr elhívta, az iszákosokért folyó mentő munkában. Berlinben dolgozott azután, mint a „Kék Kereszt”

odaadó. hűséges munkása, feleségével együtt. Szalonjaik újból megnyíltak megterhelt, megkötözött s már-már szétroncsolt lelkek számára. És aki maga oly mélyen tapasztalta a szabadulást, sokaknak lehetett segítője a nagy Szabadítóhoz. János 8. 36. G. A.

„A szomszédban imádkoznak . . . !”

Ésaiás 48, 22.

. . . Éles sikoly reszkettette meg a levegőt egyik derűs tavaszi napon. Aki hallotta, megborzadt. A sikoltozás folytatódott s egy emberi lélek kínos vergődésének jeleként hangzott hosszú ideig. Utána rövid ideig csend lett, mely megnyugtatólag hatott a környékre. De, mintha csak azért lett volna, hogy az újra felhangzó sikoltozás annál réme-
sebben hangozzék. S amint figyeltek, az el-elhaló lármából egy lélek bús nyögése szavakká alakult s már érthetővé is vált.

. . . Meg kell hálnom . . . Meg kell hálnom . . . A szomszédban imádkoznak és nekem . . . meg kell . . . hálnom.

A fájdalmas gyermek sírás, mely e keserves panaszkodással egyidejűleg hallatszott, megértette a hallgatóval, hogy az édesanya szenved.

Az összesereglett szomszédok tanácstalanul állottak a ház udvarán. Megkísérelték csendesíteni a szenvedőt, de hiába. Újra és újra felhangzott, mintha a sír mélyéből törne fel a hang, keservesen, szenvedőn. „Meg kell hálnom . . . meg kell hálnom . . . A szomszédban imádkoznak . . . s nekem . . . meg kell . . . hálnom.” Majd ismét a félelemtől gyötört lélek velőtrázó sikoltozása hallatszott.

Más segítséget az előhívott orvos sem tudott ajánlani, minthogy hívják a mentőket és szállítsák el

az élőhalottak szálnalmas birodalmába, az elmeógyógyintézetbe,

*

K. városban történt ez az eset, annak a háznak a szomszédságában, amelyben évek óta a hétnek bizonyos napjain biblia-órára gyűlnek össze a vágyakozó lelkek. Ezt S.-né is jól tudta. Hallotta az énekeket, imákat. Sőt néha-néha a felolvasott Igének hangjai is átjutottak a szomszédba, de azért soha nem tette volna be lábát a szomszéd aajtáján, hogy részeseülhetett volna Isten kegyelmében. Nem. Ő, e modern gondolkodású nő, a vallás kérdéseit magánügynek tekintette, s nem keveredhetett bele a „szemforgatók” kiállhatatlan csoportjába. Őt más meggyőződés szerint nevelték.

Körülbelül fél évvel a rémes jelenet előtt a kis gyermekét keresztelték. S a templomi keresztelési szerfartás után nagy vendégsereget hívtak össze a háznál. Együtt volt a rokonság és jó barátok vidám társasága. A meleg, kora őszi nap délutánjáról a késő éjszakába, sőt a következő nap reggeléig tartott a széles kedvű tivornya. Bor — természetesen — nem maradhatott el. Zeneszó is kellett. Jókedvű ember a táncot sem veti meg... A szomszédban — épen a rendes, heti biblia-órát tartották. Énekeltek, imádkoztak, Igét olvastak és annak magyarázatát hallgatták... A vendégsereg jökedve mind magasabbra hágott. Hangos dalolás, tréfa, hahota követték egymást.

A késő éjszakában az egyik mámoros vendég felkapta az asztalról a tál pogácsát, mely nem kellett senkinek, keresztet rajzolt felette a levegőben s körüljárta az asztalnál ülőket. Mindenkinek a szájába dugott egy pogácsát, közben gúnyos hangon mondogatta:

„Vegyétek és egyétek.” Ezután felkapta a boros poharat s egy korty bort is töltött mindegyiknek a szájába. A boldog anya és vidám háziasszony nem állhatta útját a vendégei jókedvének, inkább fokozni igyekezett azt, s még meg is dicsérte a mulattatót.

Miért is ne? Hisz jó emberek társasága nem lehet egyhangú, unalmas. Egy kis tréfa is jól esik néha! Nem énekelhet az ember mindig szent éneket. Kár volna jobb lenni, mikor már úgy is jó... Nem célja, hogy szent legyen... Eléggé vallásos már, nemcsak nagy ünnepen, hanem közönséges vasárnapokon is elmegy a templomba. Másra meg nincs szüksége, hisz nem csalt, nem ölt, nem lopott. Úgy érzi, nyugodt a lelkiismerete.

*

Ujra megremeg a levegő s fájdalmasan hangzik utána a mentők kocsija felé haladó anya szívszaggató sóhajtása: „Meg kell halmnom!... Meg kell halmnom!”

Íme az ítélet beteljesedése egy lelken. Isten nem csúfoltathatik meg. „Nincs békessége az istentelennek.” Hogy nem játszódik le minden ember életében ugyanez, ez csak azt jelenti, hogy: Isten vár. Várja, hogy a lélek meglássa, hogy: „Csak az Urban van minden igazság” és hogy Isten „nem akarja a bűnösnek halálát, hanem hogy megtérjen és éljen.” Isten az Ő Lelke által szól tízszer, szól húszszor, szól számtalanszor. Szól a sikertelenségben, szól a váratlan eseményben, szól a bánatban, a koporsónál, a lelkiismeret hangjában, álomban és ébren, de végül is lejár a kegyelem ideje. S ha idejében nem ragadtad meg a kegyelmet, a sátán hatalma lesz fölötted úrrá. Isten az Ő Lelke által rámutat előtted a lehetőségre, hogy

nap, akkor minden hiába. Ne mondd, hogy a fiatalnak korán még, mert lesz-e öreg? Ne mondd, hogy az öreg már nem éri el, mert Istennél nincs korhatár. „Ma, ha az Ő szavát halljátok meg ne keményítsétek a ti szíveteket.”

K. F. diakonus t.

Mi lesz azután?

Egy tüdőbajos fiatal ember már néhány hete kórházban feküdt. Mivel aránylag kevés fájdalma volt, mindig arról beszélt, hogy nem sokára meggyógyul, a halálra ellenben sohasem gondolt. Az ápoló diakonissza-testvér oly szívesen elsegítette volna az Üdvözítő megismeréséhez és a boldog meghaláshoz, de a beteg minden komoly — az örökkévalóságról szóló — beszéd elől kitért.

Egyik nap kis leánykája látogatta meg őt. Nagyon örült neki és elbeszélgetett vele. Sok mindenről szó esett: mit fognak csinálni, ha majd megint haza megy, milyen kalácsot süssön édesanya és hogy a Nini kutya is eljehet-e érte. Végre a gyermek mégis előállott egy kérdéssel, amely valószínűleg sokszor hagyta el anyja ajkát: „De ha nem jössz többé haza, édesapám, mi lesz azután?”

Erre a: „Mi lesz azután?”-ra, az apa nem tudott megfelelni. Egyszerre elcsendesedett. A gyermek kérdése folyton foglalkoztatta s néhány nap múlva hallotta a testvér, hogy fájdalmas hangon ismételte, mintha választ kérne reá. Felelt neki. Reá mutatott Arra, aki érette is meghalt és feltámadott és néki is elkészítette az atyai hajlékokba vezető utat. Három hét múlva már nem kellett kérdeznie: „Mi lesz azután?”, — mert már tudta: „Oh, mily dicső lesz az idő!”

Miért vannak fájdalmak?

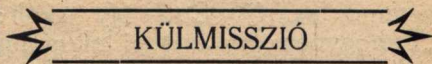
A testi fájdalom a szervezet hű öre. Ahol jelentkezik, ott sebnak, sérülésnek, betegségnek kell lennie és igyekezni kell a hibát, a bajt helyrehozni. Éppen a fájdalom őriz meg sok balga embert attól, hogy a testét könnyelmű módon megölje.

A lelkiismeret a léleknek a mennyei öre. A lelkiismeretfurdalások megmutatják a bűnösnek a bűnét, hogy még idejekorán visszatérhessen a bűn útjáról és a lelkét a kárhazattól megmenthesse.

Nagy változás.

Egy hölgyet, aki nagyon gazdag volt, de csak magának és a világnak élt, megragadott az Ur. Ettől kezdve egész életét a mentő szeretet szolgálatába állította. Mikor egy barátja megkérdezte, honnan van az, hogy most sokkal vidámabb, mint azelőtt volt, holott most lemond az élet élvezeteiről, így felelt: „A szegényeknél meggazdagodtam, a betegekkel meggyógyultam, a foglyoknál felszabadultam, a haldoklóknál megelevenedtem.”

„Amim van, a Tied . . .”

Parker misszionárius, indiai munkásságából mondta el ezt a megragadó történetet:

Öt évvel ezelőtt egy faluba ment, ahol többeket kellett megkeresztelnie, akik elfogadták az Ur Jézust megváltójuknak. Ezek ha hiszel, az Ő Fiának érdeméért fiává fogad. Ha lejár a kegyelmi

között volt egy hatvan éves aszszony is, akinek a külseje olyan vad volt, hogy inkább állathoz, mint emberhez hasonlított. Amikor a misszionárius hozzálépett, ijedten ugrott el és azt mondta, hogy ő inkább nem keresztelkedik meg, mert neki azt mondták, hogy ha egy fehér ember hozzá ér, akkor meg fog halni. És mégis éhezett és szomjúhozott a lelke az Úr tanításai után. Egy ember a falujokból elmondta neki, hogy hogy talált teljes békességet az Urban. Ekkor ő is nekibátorodott és kérte a keresztséget.

Néhány hét múlva csudálatos tapasztalatot tett. Először nagyon ránehezedtek a bűnei. De hitt és bűnbocsánatot és békességet talált az Urban. Az Ur csudálatosan megáldotta és hűséges bizonyágtévőjévé tette. Lelke égett az Urért.

Faluról-falura vándorolt, nagy utakat tett vízben-sárban, hogy beszélhessen az embereknek a Megváltóról. Fáradságot nem ismer. Egyik napon is reggel öt órákor kezdte a munkát és délután két órákor ért a misszionáriushoz. A misszionárius így szólt: „Anyóka, ettél te már ma valamit?” Így felelt: „Igen, ma ünnepi lakomám volt.” „De hiszen reggel óta látlak és majdnem bizonyosra veszem, hogy még ma nem ettél semmit sem!” Erre így szólt: „Dehogynem, ma ünnepi lakomám volt. Az Ur felhasználta abban, hogy sokakat hozzá vezessek. Öreg vagyok és már nem dolgozhatom soká az Urért. Az én eledelem, hogy az Ő akaratját cselekedjem és Róla beszéljek.”

Mint sok nő Indiában, úgy ő is azt gondolta, hogy dohány nélkül nem élhet. Ekkor valaki figyelmeztette, hogy az csak rossz szokás és attól a naptól kezdve abba hagyta a dohányzást. Ha a misz-

zionáriust a faluba kíséri, azt kéri: „Beszélj nekem az Ur Jézusról, hogy többet tudjak Róla mondani!”

Nursamma, így hívják az öreg nőt, 66 éves volt és nem tudott olvasni, de azért bámulatos, hogy mennyit tudott az Urról és Isten Igéjéből. Rövid idővel ezelőtt, — írja Parker misszionárius — kolera-tünetek közt megbetegedett és a halálát várták. Alig tudták az ágyban tartani. Ujra és újra azt mondta: „Mennem kell. A szomszéd faluban várnak, hogy beszéljek nekik az Ur Jézusról. Dolgoznom kell a Mesteremért.” Egy napon hallotta őt a misszionárius imádkozni: „Ur Jézus, miért nem küldted el hozzánk az örömezenetet a te szeretetedről már előbb, amikor még kis leány voltam? Milyen sokat tanulhattam volna akkor a Te szent könyvedből és mondhattam volna el azután az enyémekek. Te olyan sokat tettél értünk és különösen értem. Oh csak tehetnék én is többet Te érted. Drága Uram, én csak egy egyszerű öreg asszony vagyok és nem tudok olvasni. Keveset tudok érted tenni, de amim van és amit tehetek az a Tied.”

Lépj be!

Lépj be, itt vannak a kincseim! Ez a felírás van az oheiói (japán) könyvtár bejárata felett. Nem hasonlat ez ahhoz, amit az Úr mondott: „En vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik.” Ján. 10:9. A fődolog az, hogy belépünk rajta. Ehhez azonban az szükséges, hogy akarjunk. Ha ezt a lépést megtettük, akkor mindent megkapunk: valódi szabadságot, teljes kegyelmet, vigaszt minden szenvedésben, győzelmet bűneink felett és a teljes békességet.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Máj. 1. Zsid. 12:14—29. *I. Sám.* 17:41—52. Milyen fennhéjázó megvetéssel szól Góliáth Dávidhoz! Mennyire bizakodik a maga erejében, hogy lenézi nála látszólag sokkal gyöngébb társát! De a fiatal Dávid mellett ott áll a nagy erő és hatalom, az Úr az Ő láthatatlan seregeivel. S Dávid nem a maga erejében bízik, hanem annak a hatalmas Úrnak az erejében. Az Ő nevében száll harcba az ellenség-gel s az ilyen küzdelemnek csak győzelem lehet a vége. S a győzelem, épen azért, mert az Uré, nemcsak Dávidnak adatik, hanem Izrael egész seregének. Ti, az Úrban bízó s az Ő erejében harcoló lelkek, Isten népének egész seregét győzelemre juttathatjátok!

Máj. 2. Zsid. 13:1—3. 5—12. *I. Sám.* 18:1—16. Saul a maga dicsőségét akarja növelni, mikor Dávidot ott tartja királyi udvarában. Föl akarja őt használni, hogy legyen neki eszköze az ellenség legyőzésében. De mikor észreveszi, hogy ebből nem őreá származik dicsőség, hanem Dávidra, akkor ádáz irigység és gyűlölet támad a szívében. Milyen más Jonathán! Az ő szeretete Dávid iránt igazi, őszinte, alázatos szeretet. Fölsimeri Dávidban az Istentől elhívott uralkodót s kész átadni neki mindazt, ami őt, mint királyi fiát, megilletné. Hadd viselje az, aki méltóbb rá. Jonathán igazi lelki ember, az önző, anyagias Saul-lal szemben, aki miután egyszer megindult a lejtőn, nem tud azon megállani.

Máj. 3. Zsid. 13:13—25. *I. Sám.* 19:1—12. Saul már nem bír szabadulni a sátán körmei közül. Egy-egy kis időre helyet enged szívében a jó tanácsnak, de a gonoszának gyökerét azért nem veti ki a szívéből s így az ismét felülkerekedik. Egy kis felületes megbánása valamely elkövetett vétkeknek, vagy talán csak a vétkek következményeinek még nem elegendő. A bűnnel alaposan szakítani kell, teljesen kivetni azt a szívből s a helyét nem hagyni üresen, hanem megtölteni az Úr kereszt-halálából kiáradó megtisztító és megújító erővel, mert különben az egy időre megfékezett, gonosz indulatok még rombolóbb erővel lépnek föl újra. (Máté 12:43—46.)

Máj. 4. Ján. 1:1—10. És 55:6—11. Keresed és megtalálad-e már te az Urat? Tapasztaltad-e már, hogy közel van hozzá segítségével minden bajodban és nyomorúságodban? Ha még nincsenek ilyen tapasztalataid, vizsgálj meg szívedet és életedet, elhagytad-e már a saját utai-

dat s az Úr útján jársz-e? Fölismered-e bűneidet s elfogadad-e értök a bűnbocsánatot? Mindezt végehez viszi benned az Úr, ha kitárod szívedet az Ő drágalátos beszéde előtt, úgy ahogy a kis virág kitarja kelyhét a napsugár előtt s mint, ahogy a növekedő kalász epedve várja az égből aláhulló esőt, hogy kenyeret adó magvai megnövekedjenek és megérjenek. Nyisd meg szívedet Isten igéje előtt!

Máj. 5. Ján. 16:23—33. Jak. 1:22—27. Luk. 11:5—13. 1. Tim. 2:1—6. Sokan vannak, akik kételkednek ezeknek az ígéreteknek a valóságában, mert talán megpróbáltak valamiért imádkozni, talán nagyon zörgettek a menyeknek ajtaján és kérésük mégsem teljesedett. De az ilyenek nem olvasták egészen komolyan végig ezt az ígét. Nem vették figyelembe, hogy itt első sorban lelki ajándékok kéréséről van szó és pedig a legfőbb lelki ajándéknak, a Szentléleknek, kéréséről és megnyeréséről. Aki ezután az ajándék után vágyakozik, ezt kéri, ezt keresi teljes szívéből, az egészen biztosan megkapja s a szívében munkálkodó Szentlélek azután majd megtanítja arra, hogy mit és hogy kelljen kérnie, hogy meg is kaphassa.

Máj. 6. Zsolt. 104:1—12. *I. Sám.* 20:1—17. Valóban megható a Jonathán szeretete Dávid iránt. Nem hiába hasonlítjuk ezt a szeretetet a hívő lélek szeretetéhez Úra és Királyá iránt. Alázatos, odaadó, hűséges, minden áldozatra kész szeretet ez. Pedig Dávid maga is csak bűnös ember, csak előre vetett halvány képe a mi nagy Mesterünknek és Királyunknak. Jonathán még nem is ismerhette Jézus Krisztust, azért az ő szeretete csak Dávid iránt nyilatkozhatott meg. De tanulhatunk ebből a szeretetből s felfokozhatjuk azt, mert nagyobb van itt Dávidnál.

Máj. 7. Ján. 1:11—18. *I. Sám.* 20:18—29. A szeretet találékony. Talál utat és módot arra, hogy azon, akit szeret, segítsen. A gyűlölet pedig szintén találékony, ha nincs igazi ok, amiből táplálkozzék, keres és talál magának hamis okokat, hogy önönmagát nagyra nevelje. S a szeretet és a gyűlölet találkoznak és összeütköznek. Milyen megrendítően tragikus, hogy itt épen atya és fiú személyében. Valjon melyiké lesz a diadal?

Máj. 8. Ján. 1:19—28. *I. Sám.* 20:30—43. Az első látszat az, mintha a gyűlölet diadalmaskodnék. Olyan rettentő hatalomra emelkedik, hogy Saulnak még a

saját fia ellen is kezébe adja a gyilkos fegyvert. De az Úr hatalmasabb az ördög-nél. Nem engedi végbemenni ezt a gonosz bűnt. Jonathán megmenekül és segíti Dávidot a menekülésben. Búcsújuk megható. Csak testileg szakadnak el egymástól, lelkek egybeforrva marad. Az Úr Jézus is csak testileg szakadt el tanítványaitól, mikor itt hagyta a földet, de a Lélek által velök maradt, s velök van ma is az övével.

Máj. 9. Márk 16:14—20. Csel. 1:1-11. Luk. 24:50—53. Kol. 3:1—4. Jézus a mennybe ment s ott ül a dicsőség trónján mennyei Atyja mellett. S a Szentlélek, aki önszekéti a hívő emberi lelket Urával és Királyával, odafönn a mennyben tartja rejtve a hívők lelki életét, igazi életüket. Ez a hit, ez a tudat őrzi meg Isten gyermekeit attól, hogy lelkek újra belekeveredjék a világ csábító hálóiába, hogy gondolkozásuk, érzületük hasonlóvá váljék a világ gyermekeihez, ez tartja meg őket folyvást abban a tisztá, üdítő mennyei levegőben, amelyet feltámadott és a dicsőségben ülő Urunkban megtaláltak. Oh boldog, aki evvel a hittel, evvel a bizonyossággal ülheti meg ma a mennybenmenetel ünnepét!

Máj. 10. Ján. 1:29—34. I. Sám. 21:1—10. Isten az őtestamentumban Izrael népének gyarlósága és értelmetlensége miatt, minden lelki dolgot valamely szemmel látható, külső jel által magyaráz. Ilyen jelek voltak az akkori zsidó istentisztelet külsőségei. De már itt a Dávid esetében is megnyilatkozik az, hogy a külsőségeket bűn nélkül meg lehet törni, ha valamely magasabb érdek úgy kívánja. Ha pedig a külsőségek tisztelete annyira elhatalmasodik, mint később a zsidó népnél, hogy az a lényegét, a lelki értelmet teljesen elhomályosítja és háttérbe szorítja, ott a külső szertartás egyenesen bűnné válik. Az Úr Jézus Dávidnak ezt az esetét is felhasználja arra, hogy erre a fontos tényre világosságot vessen. (Máté 12:1—8.)

Máj. 11. Jan. 1:35—43. Zsolt. 42. Nagy kísértés ez a hívő lélek számára, mikor a megpróbáltatás nehéz napjaiban az ellenség meg akarja ingatni hitében, reámutatván arra, hogy: ha volna Istened, nem hagyna most téged ebben a bajban, ebben a nyomorúságban. De ilyenkor próbáltatik meg Isten gyermekeinek hite és hűsége. Szükségük van erre a próbára, hogy a salak kiválasztassék az aranyból s ez az arany megtisztuljon és megedződ-jék. Tarts ki a próbák idején s nagy áldást nyersz!

Máj. 12. Ján. 15:26—16:4. I. Pét. 4:8—11. Ján. 7:33—39. Ef. 1:15—23.

Mily nagy kegyelem ez, hogy Istennek gyermekei egyúttal az Ő sáfárai is. Mind-egyikre van bízva valami. A feladatok különbözők, Isten *sokféle* kegyelmének ajándékai, de annál fontosabb, hogy kiki a maga feladatát hűségesen elvégezze, mert ezek egymást kiegészítik s a különböző feladatok hűséges betöltésében tükröződik vissza Isten gazdag kegyelmének teljes képe. Adj hálát, ha bármilyen csekély mértékben is hozzájárulhatsz ennek a dicsőséges képnek a kialakulásához!

Máj. 13. Zsolt. 104:13—23. I. Sám. 21:10—15. 22:1—5. Milyen szomorú utakat kellett megjárnia Dávidnak a megpróbáltatásnak eme nehéz napjaiban! Hogy el kell rejtene minden dicsőségét, még értelmét is, s örültnek tettetnie magát, nehogy ismét ellensége kezébe keljen jutnia. De az Úr a legnagyobb sötétségbe is belé-löveli a vigasztalás világító sugarait. Dávid tapasztalhatja, hogy vannak hívei, akikre számíthat, s lelkében reménység kelhet a kibontakozásra s a jobb jövőre. Isten gyermekei a nehéz utakat sem járják soha vigasztalanul, az Úr, az ő világosságuk és életüknek erőssége, kitől fel-jenek? (Zsolt. 27:1.)

Máj. 14. Ján. 1:44—51. I. Sám. 23:6—23. A rossz lelkiismeretű ember a maga bűnét a másik emberre fogja, s evvel a rágalmazással mentegeli aztán a továbbra is elkövetni szándékozott bűnökét. S a bűn mindig jobban halmozódik és mindig sötétebbé válik. Ártatlan embereknek kell áldozatául esniök. Nem növekedett és halmozódott-e így a bűn a mi Urunk Jézus Krisztus üldöztetésének idejében, amíg el nem érte tetőfokát ott a golgothai véres munkában? Oh milyen hatalmas felszólítás ez lelkiismeretünk megtisztítására és tisztán tartására! S van-e erre más eszköz, mint épen a Golgothán kiontott drága vér?

Máj. 15. Ján. 2:1—11. I. Sám. 23:1—14. Dávid minden kérdésével az Úrhoz fordul. Belsőleges imádkozó összekötte-tést tart fönn vele, s az Úr mindenben utasítja, vezeti. A Kehillabeliek kezébe adjak Saulnak Dávidot, de Isten nem adja. S annak kell történnie, amit az Úr akar. Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Máj. 16. Ján. 2:12—25. I. Sám. 23:15—28. Istennek mindig van útja és módja, hogy akarátát véghez vigye. Mikor a halálos veszedelem már egészen közelinek látszik, mikor már emberi gondolatok szेरint semmi remény sincs, akkor is közbe tud lépni a szabadítással. Oh milyen drága biztatás ez! Ne csüggedj el, te zaklatott emberi szív!

Vargha Gyuláné.